

[Finansministeren.]

svarsministeren. Det forbavser mig saa meget mere, som det kun er tre Dage siden, jeg havde den Ære at deltage i Finansudvalgets Forhandlinger; man havde netop fra Finansudvalgets Side ønsket Samraad om dette Spørgsmaal. Jeg gjorde dengang Rede for, hvorledes Sagen laa, og dér havde det ærede Medlem Hr. Korsgaard jo haft al Lejlighed til at blive bekendt med Forholdene. Derfor havde jeg egentlig ikke ventet, at Sagen var blevet ført herind i Folketinget i Dag.

Da Finansudvalget havde givet Tilslutning over for Forsvarsministeriet, maatte Forsvarsministeren være berettiget til at tro, at et saadant Forslag ogsaa kunde vinde Tilslutning i Folketinget, og i Henhold til den Skrivelse, der var tilsendt Finansudvalget, stillede Forsvarsministeren saa til Normeringsloven Forslag om, at de Bestemmelser, der var tiltraadt af Finansudvalget, ogsaa blev optaget paa Normeringsloven. Nu viste det sig imidlertid, at der inden for Lønningsudvalget ikke var almindelig Tilslutning til denne Bestemmelse, som jeg har nævnt. Man ønskede fra visse Sider, at Forsvarsministeren skulde forelægge Sagen for Finansudvalget, altsaa Bestemmelserne om Uddannelse o. s. v., men det frafaldt man, og omsider enedes man om, at det Afsnit skulde udgaa, saaledes at det ikke staaar paa Normeringsloven. Men jeg maa ærlig talt sige, at jeg kan ikke se, der er sket nogen Forandring derved. Man har tiltraadt Lønningsbestemmelsen, og Uddannelsesbestemmelsen staaer i Søværnsloven, og man maa foretage de Lempelser, der er nødvendige, indtil man kan komme ind under mere faste Rammer. Jeg kan ikke se, at der i mindste Maade er sket noget Overgreb, og der føjes ikke noget til Beslutningen, men det har været nødvendigt for at faa det Mandskab, der skulde til.

Pinholt: Jeg vil kun gøre nogle enkelte Bemærkninger til den højtærede Handelsminister, som jo ikke er her. Det var ikke Formaålet med disse Tjenestemænds Rejse til Stockholm, jeg kritiserede, jeg ser meget gerne det nære Samarbejde mellem de nordiske Lande, men jeg savnede ved den Lejlighed den Sparsommelighed, som jeg ellers synes den højtærede Handelsminister udviser i sit Embede. Jeg sagde udtrykkelig i min Tale, at det var ikke et Mistillidsvotum, jeg vilde stille til den højtærede Minister, men at jeg ønskede, at han og hans Personale dog skulde vide,

at vi fulgte deres Færd, ogsaa naar de var i Udlandet. Naar de paagældende Embedsmænd var i Stockholm fra 19. Februar til 1. Marts, vil det jo sige, at de var der 9—10 Dage, og saa var de vel en Nat om at rejse derop og en Nat om at rejse hjem, og jeg synes, at 124 Kr. pr. Dag er ikke saa lidt. Jeg kender Embedsmænd, som har rejst lang Tid i Udlandet og har brugt en 40 Kr. om Dagen og har haft betydelige Udgifter ogsaa til Befordring med Bil o. s. v. At man i Stockholm har givet nogle Middage og Frokoster, er muligt; jeg vil antage, at Ministeren fastsætter, i hvilket Omfang der skal gives ud paa Statens Regning til fremmede Folk. Jeg skal derfor sige, at jeg tror, det er rigtigt, at vi ikke stemmer for den Bevilling. De Udgifter, der er afholdt, skal selvfølgelig betales, og, som jeg sagde, det er ikke Meningen, at Ministeren skal betale dem; men jeg tror, at det færrest mulige Antal Stemmer for denne Bevilling er bedst, rimeligst og sikrest.

Korsgaard: Den højtærede Indenrigsminister var overmaade vel tilfreds med sin egen Begrundelse af, at man anvendte saa og saa mange Millioner Kroner til at købe nye Apoteker. Det forbavser mig ikke. I øvrigt havde han ikke hørt mine Bemærkninger til Sagen, og det var maaske ogsaa det bedste, for saa kunde han endnu sikrere bevare sin gode Tro paa sig selv, og det er dog en skøn Ting at have.

Til den højtærede Minister for offentlige Arbejder er der heller ikke meget at sige. Enhver Minister vil altid sige, at det paagældende Ministerium og først og fremmest den paagældende Person har intet Ansvar. Om Ministeriet har juridisk Ansvar i Retning af at følge en Smule med i, hvad der sker, skal jeg saamænd ikke udtale mig om, det interesserer mig heller ikke stort. Det, der interesserer mig, er, om et Ministerium ikke maa føle sig forpligtet til at se paa, at der i givet Fald udbetales Udbytte af Aktiver, der til en vis Grad ligger under Ministeriets Kontrol, uden at man kan sige, at et Overskud har været til Stede i den Grad, som der har været regnet med det. Jeg synes ikke, det kan være Tilfældet. Det er et Spørgsmaal om Moral, og det kan man jo altsaa aabenbart se forskelligt paa.

Ministeren udtaler, at Egnen er sluppet billigt. Det kommer ikke Sagen ved, om Egnen er sluppet billigt eller ikke er sluppet billigt. Det er et Problem for sig, om Egnen overhovedet havde behøvet at give noget, om ikke Egnen i sig selv